

**Az MTA Bölcsészettudományi Kutatóközpont Irodalomtudományi Intézetének
XVIII. századi Osztálya és az MTA Könyvtár és Információs Központ
tisztelettel meghívja Önt
2013. október 18-án, 11 órákor tartandó
tudományos ülésére.**

Vendéglőadók:

Rita Monaldi és Francesco Sorti

A tudományos ülés programja:

11.00-11.30 **Rita Monaldi-Francesco Sorti:**

Il concetto di traduzione come fil rouge letterario (A fordítás mint az író vezérfonala)

11.30-11.50 **Bíró Júlia** műfordító előadása a Monaldi-Sorti-regények fordításának kihívásairól

11.50-12.10 **Lengyel Réka:** *Az Imprimatur-sorozat kutatói szemmel*

12.10-12.30 Vita

Az előadások olaszul és magyarul hangzanak el, tolmácsolással.

A tudományos programot a helyszínen tartott fogadás követi.

A tudományos ülés helyszíne:

MTA Könyvtár és Információs Központ, Konferenciaterem
(Budapest V. ker., Arany János u. 1.)

Rita Monaldi vallástörténész, Francesco Sorti a 17. századi zenetörténet szakértője. Az olasz történelemházaspár az egyetem elvégzése után újságíróként dolgozott, és a közvélemény figyelmét szinte azonnal magukra vonták a korrupciós ügyekkel és a maffiával foglalkozó provokatív írásaikkal. Első regényük megjelenése óta minden idejük az írásnak szentelik. Jelenleg a hét kötetesre tervezett sorozat ötödik kötetén, az Unicumon dolgoznak. Két gyermekükkel Bécsben és Rómában élnek.
(Forrás: <http://www.libri-kiado.hu/szerzok>)

Magyarul olvasható kötetek:

Imprimatur (2002, 2009), Secretum (2009), Veritas (2010), Mysterium (2011), Intrika (2011), Salai kételyei (2011), Salai tojása (2012), Szent Péter trónja (2013)

Műveik több mint 20 nyelven, több mint 45 országban, sokmillió példányszámban keltek el.

Könyveiket olaszul írják, de közülük csak a legelső, az Imprimatur jelent meg eredeti nyelven. Ezt először a Mondadori adta ki Olaszországban 2002-ben, s rögtön a Corriere della Sera sikerlistájának 4. helyére került. Ennek ellenére utánnomása nem készült, és eltűnt a kiadó könyvkatalógusából is. Évekkel később a holland De Bezige Bij Kiadó jelentette meg újra olaszul, s több százezer példányban kelt el. A szerzőpáros műveit mind az olvasók, mind a kritika lelkesen fogadta és fogadja, s számos könyvfesztiválnak voltak már diszvendégei.

„A könyvben szereplő helyszínekre, személyekre és tényekre vonatkozó bármely utalás nem a mi fantáziánk gyümölcse, hanem a kor dokumentumaiból származik. Kérjük a jóindulatú olvasót, ha kétségei támadnak az éppen olvasottak igazságtartalma felől, nézzen utána a könyv végén található jegyzetekben és a csatolt Bibliográfiában, ahol meg fogja találni az általunk felhasznált forrásokat. Bennünket ugyanis az szórakoztat a legjobban, hogy az irattárakból kibányásszuk a történelem furcsaságait, amelyek, tűnjenek bármily valószínűtlennek, hitelesek.”
(Monaldi&Sorti: Veritas, Bevezető)

„Nem véletlenül emlékeztem ennyire élesen azokra az eseményekre. Miközben sok évvel ezelőtt, 1683-ban, Rómában és Európában mindneki rettegve várta a bécsi csatáról szóló híreket, én, az akkor ifjú inas, egy fogadóban szolgáltam fel. Ott ismertem meg, a fogadó számos vendége között, egy bizonyos Melani apátot... Miközben a kocsi kerekei nagyot csikordultak az erőfeszítéstől, hogy átküzdjék magukat a sokadik gödrön, megcsodálhattam, ahogy a Nap sugara megvillan a Kahlenberg tetején trónoló kis épületen. Egy templom lehetett. Igen, az a kis kápolna volt az, ahol (így diktálták immár történelemmé vált emlékeim) egy kapucinus barát, 1683. szeptember 12-ének hajnalán, a döntő ütközet előtt misét mondott, és felszentelte a keresztény hadvezéret, így indítva el őket a hitetleneken aratott véres, ám áldott győzelem felé. Immár én is lábammal illethettem a dicső múlt fényes emlékezetű színhelyét, és magam kapaszkodhattam fel a Nussdorf lány lankáira, oda, ahol a keresztény sereg utóvédjei visszavonulásra készítették, minden egyes házáért, szénapajtáért és szőlőskertért megküzdve, Mohamed rút hadát.”
(Monaldi&Sorti: Veritas, 22-23.)

Az MTA Bölcsészettudományi Kutatóközpont
Irodalomtudományi Intézete,
az Országos Idegennyelvű Könyvtár és a Libri Kiadó
tisztelettel meghívja Önt

**2013. október 18-án, 17 órakor tartandó
író-olvasó találkozójára.**

Az est vendégei:

Rita Monaldi és Francesco Sorti

Az estet vezeti és a szerzőpárossal beszélget:

**Vígh Éva, egyetemi tanár
(SZTE Olasz Nyelvi és Irodalmi Tanszék)**

A beszélgetés olaszul zajlik, tolmácsolással.

A találkozót dedikálás követi.

A Monaldi&Sorti-kötetek a helyszínen megvásárolhatók.

A találkozó helyszíne: Országos Idegennyelvű Könyvtár
(Budapest V. ker., Molnár u. 11.)

Rita Monaldi és Francesco Sorti Európa történelmének szenvedélyes kutatói s a kortárs olasz irodalom kiváló képviselői, mégis hazájukban ismerik őket a legkevésbé. Műveiket több mint 45 országban adták ki, de Olaszországban csak a legelső jelenhetett meg. Történelmi regényeiknek, melyekben egyéni módon keverik a valóságot a fikcióval s élethűen elevenítik meg a 17–18. század világát, világszerte nagy rajongótáborra van, a szerzőket több kritikusuk is Umberto Eco utódaiként emlegeti.

Magyarul olvasható köteteik: *Imprimatur* (2002, 2009), *Secretum* (2009), *Veritas* (2010), *Mysterium* (2011), *Intrika* (2011), *Salai kételyei* (2011), *Salai tojása* (2012), *Szent Péter trónja* (2013)

„Visszatértünk a régi felfogáshoz: ahhoz, hogy megtanítsuk és elmagyarázzuk a történelmet, először mesemondóvá kell válnunk. Az olvasók szívéig akarunk eljutni, és nem csak az eszükre szeretnénk hatni. Egy kitalált történeten keresztül ők maguk is sokkal szabadabban gondolkodhatnak. Egy regénnyel sokkal több lehetőséget adhatunk nekik arra, hogy maguk értékelhessék a tartalmat: lehet, hogy jó, lehet, hogy nem jó; lehet, hogy igaz és az is lehet, hogy nem, de mégis belemennek a játékba. Nem az a célunk, hogy meggyőzzük az embereket a saját elképzelésinkről – persze nekünk is megvan a véleményünk –, elsősorban azt az örömet akarjuk átadni, amit mi is éreztünk bizonyos történelmi korok tanulmányozásakor.”

(Iván Tünde: „Régen a történelemnek több köze volt a kitalált világhoz” – a *Veritas* szerzői a történelemről és Berlusconi-ről,

<http://www.origo.hu/kotvefuzve/blog>)

„Negyvenhárom éve ismertem meg a kézirat szerzőit, egy fiatal jegyespárt. [...] Az esküvő után néhány évig még találkoztunk olykor-olykor. Így jutott tudomásomra, hogy – noha munkájuk nagyon lefoglalta őket – nem hagytak fel tanulmányaikkal. [...] Havonta egyszer meghívtak vacsorára vagy egy délutáni kávéra. Gyakran csak úgy tudtak helyet kínálni, ha az utolsó pillanatban elpakolták a székekre halmozott fénymásolatokat, mikrofilmeket, régi nyomatokról és könyvekről készült reprodukciókat. Látogatásaim idején észrevettem, hogy a papírhegyek egyre magasabbra nőttek. Kíváncsiságom nem hagyott nyugodni, s megtudakoltam: ugyan mi az, amivel ilyen lelkesen foglalkoznak? Ekkor elmondták, hogy egy könyvgyűjtő római nemesember magángyűjteményében egy nyolc kötetből álló, kéziratossá mûre bukkantak, amely a XVIII. századból származik. [...]

Csupán annyit sejtettem, hogy az emlékirat indította el őket a buzgó kutatás útján. Ám mivel az egyetemi világgal már nem álltak kapcsolatban, s ekképpen tanulmányaiknak nem adhattak tudományos rangot, az az ötlet fogalmazódott meg bennük, hogy regényt írjanak. Eleinte csak tréfálkozva beszéltek arról, hogy a fogadóbeli szolga emlékezéseit regénnyé formálják. Kezdetben csalódottan fogadtam tervüket, mert – öntelt módon szenvedélyes tudósok tartván magamat – túlságosan is nagyra törő és felületes ötletnek véltem. Későbbi látogatásaim során azonban megértettem, hogy az ügy kezd egyre komolyabbá válni. Alig egy év telt el az esküvő óta, s ők ketten már minden idejüket ennek szentelték. Utóbb azt is elárulták, hogy mézesheteiket csaknem teljes egészében Bécs levéltáraiban és könyvtáraiban töltötték.”

(Részlet az *Imprimatur* c. regényből)